

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Heleny Hrubé, Ph.D, ve věci

žalobkyně: **O. P., narozena X**
bytem X
zastoupené Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno
proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2017, č. j.: MV-64280- 9/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2017, č. j. MV-64280- 9/SO-2016 a rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-75637-33/DP-2011 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám zástupce žalobkyně Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou odeslanou Městskému soudu v Praze dne 27. 1. 2017 a postoupenou Krajskému soudu v Praze (dále jen soud) se žalobkyně domáhala vydání rozhodnutí, jímž by soud zrušil rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2017 vydané pod č. j. MV-64280- 9/SO-2016 (dále

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

jen: napadené rozhodnutí), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 15. 3. 2016, č. j. OAM-75637-33/DP-2011 (dále jen: rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Napadeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen: správní orgán I. stupně), kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobkyně uvedla, že oba správní orgány postupovaly nezákonně, neboť nesprávně aplikovaly § 56 odst. 1 písm a) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014 (dále jen: zákon o pobytu cizinců) na situaci, kdy žalobkyně byla předvolána k „výslechu“, přestože měla být volána k „pohovoru“. Nesprávnost svého postupu si žalovaná uvědomila, v odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem mylně uvedla, že slova „pohovor“ a „výslech“ jsou synonyma a postup správního orgánu I. stupně při zamítnutí žádosti žalobkyně byl zákonný. Žalobkyně se navíc nemohla zúčastnit výslechu, o výslechu se nedozvěděla, předvolání k výslechu jí nebylo doručeno. V napadeném rozhodnutí se žalovaná s námitkami žalobkyně nevypořádala.

2. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že s právním názorem správního orgánu I. stupně, na základě kterého byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání, se ztotožňuje, neboť se žalobkyně po předvolání nedostavila k pohovoru, a to bez řádné omluvy. Námitky uváděné v žalobě jsou shodné s námitkami uvedenými v odvolání, s těmito námitkami se žalovaná vypořádala. Dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
3. Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení v reakci na výzvu soudu nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, soud postupoval dle ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen: s.ř.s.) a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval, přičemž vycházel z obsahu správního spisu předloženého žalovanou.
4. Ze správního spisu soud zjistil zejména tyto rozhodné skutečnosti:
5. Žalobkyně pobývala na území České republiky nejprve na základě víza k pobytu nad 90 dnů s platností od 6. 9. 2006 do 19. 6. 2007 uděleného za účelem zaměstnání, následně na základě vydaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“ s platností do 19. 6. 2009. Platnost tohoto povolení byla prodloužena do 12. 5. 2011. Dne 17. 10. 2011 žalobkyně podala žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu na účel zaměstnání (dále jen: žádost žalobkyně ze dne 17. 10. 2011), tato žádost byla rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 zamítnuta s odůvodněním, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobkyně na území (neplnění účelu dlouhodobého pobytu, faktické nevykonávání funkce jednatelky). K odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 4. 2012 o zamítnutí žádosti žalobkyně žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 6. 2015 rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušila a věc správnímu orgánu I. stupně vrátila k novému projednání z důvodu nedostatečného zjištění skutkového stavu. Žalobkyně dne 1. 10. 2014 zmocnila H. M. mimo jiné k převzetí písemností, H. M. svým podpisem na plné moci zmocnění přijala. Dne 10.12. 2015 žalobkyně požádala o překvalifikování své žádosti ze dne 17. 10.

2011 na žádost o zaměstnaneckou kartu a k žádosti ze dne 10. 12. 2015 mimo jiné doložila smlouvu o smlouvě budoucí uzavřenou se společností P. Správní orgán I. stupně (§ poukazem na ustanovení § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců) předvolal žalobkyni k výsledku a to na den 22. 1. 2016 (dále jen: předvolání), předvolání žalobkyni zaslal na adresu místa pobytu na území České republiky, kterou žalobkyně jako adresu pro doručování ohlásila. Na adrese pro doručování žalobkyně nebyla poštovním doručovatelem zastižena, nebyly zjištěny skutečnosti bránící zanechání výzvy (mimo jiné nebylo zjištěno, že žalobkyně je na adrese neznámá, že uvedené místo doručení neexistuje, nebylo odmítnuto převzetí zásilky), přesto ale nebyla zanechána žalobkyni výzva k vyzvednutí zásilky s poučením ohledně nevyzvednutí zásilky. Od 21. 12. 2015 bylo předvolání připraveno k vyzvednutí na poště, dne 5. 1. 2016 bylo nevyzvednuté vráceno zpět správnímu orgánu I. stupně. Vyrozmění o předvolání žalobkyně k výsledku bylo doručeno také zmocněné zástupkyni žalobkyně paní M. H. vložím do schránky po uplynutí úložní doby dne 5. 1. 2016, jmenované byla zanechána výzva s poučením. Žalobkyně se k výsledku nařízenému na 22. 1. 2016 nedostavila, svou nepřítomnost před uvedeným datem ani daného dne nikterak nezdůvodnila a z výsledku se neomluvila.

6. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 byla žádost žalobkyně ze dne 17. 10. 2011 zamítnuta a to s odkazem na ustanovení § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně odůvodnil své rozhodnutí tím, že se žalobkyně na žádost správního orgánu nedostavila k pohovoru a to bez řádné omluvy, ač byla na následky nedostavení se (tj. zamítnutí žádosti) v předvolání upozorněna.
7. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a doplnění odvolání žalobkyně uvedla, že se nedostavila k nařízenému výsledku z důvodu, že se v době nařízení výsledku i v době termínu jeho konání nacházela mimo území České republiky, dne 11. 12. 2015 odcestovala na území Ukrajiny a vrátila se dne 10. 2. 2016. Dále doplnila, že by se nemohla dostavit k žádnému výsledku a to ze zdravotních důvodů. Navíc byla dle názoru žalobkyně nesprávně předvolána k výsledku namísto k pohovoru. Odvolání doložila kopií svého cestovního pasu s přechodovými razítky.
8. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 1. 2017 žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 3. 2016 zamítla, toto rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí žalovaná poukázala na svůj názor, že v posuzované věci jsou slova „pohovor“ a „výslech“ synonyma, žalobkyně se na předvolání správního orgánu I. stupně nedostavila, svou nepřítomnost neomluvila, správní orgán I. stupně tak postupoval ve svém rozhodnutí zcela správně.
9. Soud na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
10. Žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky byla správnímu orgánu I. stupně podána před 24. 6. 2014, řízení nebylo k tomuto datu pravomocně skončeno. Dle čl. 11 zákona č. 101/2014 Sb., kterým se mění zákon o pobytu

cizinců, zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, je v takových případech správní orgán povinen postupovat dle znění zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 23. 6. 2014.

11. Dle § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně ustanovení § 31 odst. 1 a 4, §§ 33, 34, 37, 38, 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.
12. Podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
13. Dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
14. Žalobkyně v žalobě jako žalobní důvod uvádí, že neměla být předvolána k výsledku, ale k pohovoru, a též, že sankcí nedostavení se k výsledku nemělo být zamítnutí její žádosti. Žalovaná naopak tvrdí, že v posuzované věci se v případě pojmu „výslech“ a „pohovor“ jedná o synonyma. V napadeném rozhodnutí i vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že dle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se na vydání povolení k dlouhodobému pobytu vztahuje ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců obdobně. Tato právní úprava tak má být použita v plném rozsahu a může být aplikována i v případě, kdy se žalobkyně na základě předvolání nedostavila k výsledku. Pohovor i výslech mají stejný cíl – slouží ke zjištění či ověření informací potřebných pro posouzení žádosti přímo od účastníka. Správní orgán měl právo předvolat žalobkyni k výsledku za účelem možnosti od ní potřebné informace získat či ověřit a v případě nedostavení se zamítnout její žádost o povolení či prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Soud předesílá, že skutkově obdobnou věcí se již zabýval Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 11 A 252/2010-41 ze dne 29. 12. 2011, v němž dospěl k shodnému závěru jako žalovaná – tedy, že „výkladem obsahu pojmu „pohovor“ a „výslech“ lze dospět k závěru, že tímto obsahem je jedno a totéž – způsob, kterým správní úřad zjišťuje bezprostředně od účastníka správního řízení informace, které buď samy o sobě nevyplynou z obsahu žádosti a příloh k ní přiložených, nebo jsou nezbytné pro jejich ověření či doplnění. Pouhá záměna terminologie označení takového úkonu nevede sama o sobě k závěru o nezákonnosti úkonu. Rozhodující je skutečný obsah poučení, kterého se účastníku řízení dostalo a jeho faktická činnost ve správním řízení“. Soud se s tímto závěrem Městského soudu v Praze a tedy de facto i s názorem žalované zcela ztotožňuje. Správní orgán I. stupně měl povinnost objektivně zjistit skutečný stav věci a to i provedením pohovoru se žalobkyní za účelem odstranění pochybností ve věci podané žádosti. Žalobkyně ovšem neposkytla správnímu orgánu I. stupně při opatřování podkladů potřebnou součinnost, ač je jí tato povinnost podle ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu přímo zákonem uložena. Přestože byla žalobkyně správním orgánem I. stupně

v předvolání ze dne 17. 12. 2015 nepřesně vyzvána k účasti na výslechu namísto dostavení se k pohovoru, byla řádně poučena o následcích nedostavení se – tedy o hrozícím zamítnutí její žádosti. Přestože správní orgán I. stupně použil v předvolání odlišný pojem, než zákon uvádí, namísto „pohovoru“ použil pojem „výslech“, bylo z předvolání zřejmé, že správní orgán předvolává žalobkyni k ověření některých skutečností týkajících se podmínek pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání formou zaměstnanecké karty s poukazem na § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a žalobkyně měla povinnost se tohoto úkonu zúčastnit. S přihlédnutím k výše uvedenému proto soud shledal tuto námitku žalobkyně nedůvodnou.

15. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že se o předvolání k výslechu/pohovoru nedozvěděla, protože v době předvolání i konání výslechu nebyla přítomna v České republice. Tuto námitku soud shledal za důvodnou. Předvolání k pohovoru/výslechu na 22. 1. 2016 bylo žalobkyni správním orgánem I. stupně zasláno na adresu žalobkyně, kterou žalobkyně uvedla ve správním řízení jako adresu pro doručování (tj. L., Ř.). Na adrese pro doručování žalobkyně nebyla poštovním doručovatelem zastížena, žalobkyni ale nebyla poštovním doručovatelem zanechána výzva k vyzvednutí zásilky s poučením ohledně nevyzvednutí zásilky (nebyla zaškrtnuta příslušná možnost na doručence a na obálce nebyla odtržena příslušná chlopeň s poučením), nebyly zjištěny skutečnosti bránící zanechání výzvy (na doručence, která je v případě správného vyplnění svou povahou veřejnou listinou, mimo jiné nebylo zjištěno, zda žalobkyně je na adrese neznámá, že uvedené místo doručení neexistuje, zda nebylo odmítnuto převzetí zásilky). Od 21. 12. 2015 bylo předvolání uloženo na poště a připraveno k vyzvednutí, dne 5. 1. 2016 bylo nevyzvednuté vráceno zpět správnímu orgánu I. stupně. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyni nebylo řádně doručeno předvolání k pohovoru na 22. 1. 2016, fikce doručení předvolání nenastala (srovnej například rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2016, čj. 3 As 241/2014-41). Protože žalobkyni nebylo řádně doručeno předvolání k pohovoru nařízenému na 22. 1. 2016, nemohl správní orgán I. stupně sankcionovat žalobkyni z důvodu nedostavení se k tomuto pohovoru a zamítnout tak žádost žalobkyně ze dne 17. 10. 2011. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že vyrozumění o předvolání žalobkyně k výslechu bylo doručeno zmocněné zástupkyni žalobkyně paní M. H.
16. Soud na základě uvedených skutečností výrokem pod bodem I. zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť je založeno na stejném nesprávném skutkovém závěru, přičemž podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku.
17. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení zcela úspěšná, a má proto právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech na zastoupení advokátem. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce žalobkyně provedl v souvislosti s tímto řízením dva úkony právní služby dle § 11 advokátního tarifu, a to převzetí zastoupení a sepsí žaloby (podání

ze dne 23. 6. 2017 soud nepovažuje za účelně vynaložený náklad s přihlédnutím k obsahu tohoto podání - poučení žalobkyně o právech a povinnostech ze dne 12. 6. 2017). Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], výše odměny tak činí celkem 6 200 Kč. Vedle odměny přísluší zástupci žalobkyně rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem DPH, je součástí nákladů řízení žalobkyně i náhrada daně z přidané hodnoty, kterou je její zástupce povinen odvést z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z částky 6 800 Kč, tedy 1 428 Kč. Náklady žalobkyně tak celkem činí 11 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je splatná ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), a to k rukám zástupce žalobkyně (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, užitý na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Olga Stránská, v. r.
předsedkyně senátu